

VOJENSKÉ ROZHLEDY

ROČNÍK V.

ČÍSLO 1.

† *Generál Buat.*

Generál Buat.

Zemřel jeden z nejlepších mužů Francie. Generál Buat, náčelník hlavního štábu francouzské armády, člen nejvyšší válečné rady, podlehl dne 30. prosince chorobě, kterou do posledního okamžiku snažil se přemoci svou energií.

Francie ztrácí v něm jednoho ze svých nejschopnějších důstojníků, kteří již před válkou, hlavně však za války, vynikli svou činností a prokázal francouzské armádě zvláště v oboru organizačním neocenitelné služby.

Narodil se roku 1868 v Châlons-sur-Marne. Po absolvování polytechniky stal se důstojníkem dělostřelectva. Brzo potom vidíme ho již na prvním stupni jeho skvělé vojenské kariéry, na místě pobočníka přiděleného veliteli Vysoké válečné školy v Paříži, generálu Bonalovi. Po boku tohoto proslulého vojenského spisovatele a na blízku pramenů, které poskytovalo nejvyšší vojenské učiliště, měl generál Buat již v mladých letech příležitost zdokonalovati důkladně své vojenské vzdělání a nahlédnouti zblízka do všech oborů vojenských věd.

Zkušenosti, jakých zde nabyl, jistě přispěly k tomu, že o několik let později byl povolán na jiné, neméně významné místo: generál Delacroix, člen nejvyšší válečné rady, určený pro případ války za generalissima francouzských armád, zvolil sobě Buata za svého pobočníka. Zde pak pozdější náčelník štábu měl znova příležitost zabývat se problémy, jaké se mladému důstojníkovi jinak jen velmi zřídka vyskytnou, zvláště pak různými problémy organizačními. Nelze pochybovati, že na tomto místě nabyl hlavních základních zkušeností, které z něho později udělaly jednoho z nejlepších organizátorů francouzské armády.

Vrcholu své kariéry před válkou dosáhl, když byl jmenován profesorem Vysoké válečné školy v Paříži. Tu vidíme ho znovu na významném místě, tentokrát na dvojnásob významném, ve kterém netoliko vychoval Francii mnoho důstojníků generálního štábu ve smyslu doktriny, která po několika letech přivedla slavné vítězství, nýbrž i zdokonalil své vlastní vědomosti tak, že se stal mistrem ve všech oborech válečného umění, což pak za války skvěle prokázal.

Na začátku války se účastnil (tehdy ještě podplukovník Buat) jako důstojník 3. oddělení štábu hlavního velitele prvních operací francouzské armády, které vyvrcholily v bitvě na Marňě, tímto mistrovským díle francouzské strategie, jež beze sporu již v roce 1914 rozhodlo o konečném výsledku války ve prospěch Francie.

U hlavního velitelství, kde se na jaře r. 1915 stal plukovníkem, nepobyl však dlouho. Již v roce 1916 byl povolán tehdejším ministrem války, Millerandem, za šéfa presidia ministerstva války do Paříže, aby na tomto místě uplatnil své všeobecně známé schopnosti organizační. Zde byl jmenován v prosinci r. 1916 generálem.

Avšak již v roce 1917, když generál Petain převzal vrchní velitelství francouzských armád, se ukázalo, že organizačních schopností Buatových je opět třeba u armády. Šlo tehdy o reorganizaci francouzského dělostřelectva, zvláště o reorganisasi dělostřelectva nejtěžších ráží, podřízeného hlavnímu veliteli. Nikdo se nezdál schopnější pro tento úkol než generál Buat, a generál Petain vskutku neváhal povolati ho znovu k hlavnímu velitelství.

Zde pak vykonal generál Buat vrcholné dílo své organizační činnosti za války. Rázem učinil konec dosavadnímu užívání těžkého dělostřelectva, které dosud bylo rozděleno po celé frontě a bylo tak všude — a nikde. Neustal, dokud nesloučil veškerého těžkého dělostřelectva a ne vytvořil tak mohutné dělostřelecké zálohy, složené zvláště z dělostřelectva nejtěžších ráží s velkou donosností a z dělostřelectva namontovaného na železničních vagonech. Tak vytvořil hlavnímu veliteli mocný bojový prostředek, který již nebyl rozptýlen na různých místech, nýbrž který hlavní velitel mohl zasadit kdykoli na kterémkoli místě fronty, a to buď tam, kde zamýšlel provést nejdůležitější operaci nebo tam, kde bylo třeba odrazit ofensivu nepřítelovu. Skvělé výsledky při všech operacích francouzských armád v roce 1918, při nichž mělo dělostřelectvo význačnou úlohu, dokazují nejlépe, jak se dílo generála Buata osvědčilo.

Za války nebyly však generálu Buatovi svěřovány jen úkoly organizační. Když dokončil reorganisasi dělostřelectva, převzal ke konci roku 1917 velitelství XVII. armádního sboru a po dobu asi tří měsíců velel V. armádě u Remeše. Bylo mu tedy dopřáno uplatnit i své schopnosti velitelské a nabýt i v tomto oboru důkladných zkušeností.

Nejskvělejšího ocenění jeho zásluh se mu však dostalo na jaře roku 1918, kdy znovu byl povolán generálem Petainem k hlavnímu velitelství, tentokrát na místo náčelníka štábu. O tom, co zde vykonal, není třeba šířit slov. Příprava operací, které provedly francouzské armády v druhé polovině roku 1918 je jeho dílem. Výsledek těchto operací, jež skončily na podzim téhož roku kapitulací Německa, svědčí o tom, jak toto dílo vykonal.

Viděli jsme tudíž generála Buata za války na nejrůznějších, vždy však nejdůležitějších místech. Na všech těchto místech, ať vyžadovaly vlastností a schopností důstojníka štábu, organisátora nebo velitele, všude se skvěle osvědčil. Pokaždé, když bylo někde třeba nevšedně schopného důstojníka, zvláště však organisátora, byl zvolen právě Buat. A tak bylo tomu i po válce, když šlo o reorganisasi celé francouzské armády podle zkušeností světové války. Zase generál Buat byl uznán za nejvhodnějšího muže, aby tuto reorganisasi řídil, byl zvolen pro těžký úkol náčelníka štábu francouzské armády.

Jako vždy, ujal se i tohoto úkolu s neúnavnou pílí. S neochabující energií uplatňoval své skvělé organizační schopnosti i své zkušenosti, jichž tak hojně nabyl, aby vytvořil své vlastní armádu, jež by byla s to, aby ubránila to, co si Francie vykoupila krví tolika svých synů. Bohužel nebylo mu dopřáno, aby dokončil své dílo.

Francie ztrácí v generálu Buatovi jednoho ze svých nejlepších mužů. Byl jedním z těch mladších velitelů, kteří se za války osvědčili a jsou dnes hlavními sloupy francouzské armády. Ztrácí v něm však i nadaného vojenského spisovatele. Již před válkou vydal historicko-taktické dílo „Z Řezna do Znojma 1809“, po válce pak se zabýval ve svých pracích oběma nejvýznačnějšími muži německé armády: Hindenburgem a Ludendorffem. Jeho biografie těchto dvou generálů jsou v každém směru pozoruhodné. Zvláště význačné pak je poslední jeho dílo: „Strategové Hindenburg a Ludendorff“.

Ztráta, kterou Francie utrpěla smrtí generála Buata, je tedy těžká. S upřímnou soustrastí stojíme proto dnes po boku našeho velkého spojence a společně s francouzským národem, který vzpo-

míná zásluh zesnulého, vzpomínáme i my vděčně muže, jenž svou činností přispěl k vítězství dohody a prospěl tím nejen své vlasti, ale i nám, jimž toto vítězství přineslo svobodu, po níž jsme dávno tolik toužili.